

de 2de Love af 4de Juli d. A. om Afsløsningen af respectiv Gaardmandshoveriet og Huusmands Pligtarbejde.

Ved fornævnte allerhøieste Resolution af 7de April 1827 blev det imidlertid endvidere bestemt, at de fornødne Klappere til de Jagter, som afholdes ifølge allerhøiest speciel Befaling, skulde kunne tilsiges fra samtlige Sogne i det Amt, hvor Jagten holdes, i hvilken Henseende Rentekammeret i den ovennævnte Forestilling af 19de December 1826 blandt Andet havde ytret, at de Klappjagter, der ifølge allerhøiest speciel Befaling plejede at afholdes i Vinterens Løb, vel ikke vare omtalte i den da gjældende Jagtforordning, men at det var en Selvfølge, at enhver Landboer var forpligtet til efter Tilfælde at afgive Klappere, og at det ikke sjældent havde været Tilfældet, at enkelte Sogne paa Kjøbenhavns District vare blevne tilsagte til Klapping oftere end 2de Gange aarligt.

Ved allerhøiest Resolution af 18de October 1848 er det vel bestemt, at den Præstation, der paaahviler Landboerne i de Kongelige Wildtbanedistricter til at afgive Klappere til Jagterne, maa søges afløst ved en passende Pengegodtgjørelse, saaledes at de indgaaede Accorder blive at forsyne med allerhøiest Approbation. Men Afsløsningen af Klappjagtsdagene har dog, saavidt vides, hidtil ikkun havt ringe Fremgang, og maa Grunden hertil vistnok navnlig søges i den Omstændighed, at de Forpligtede ei kunne attraae Afsløsningen af de bestemte Klappjagtsdage, saalange den sidstomhandlede ubestemte Forpligtelse ei tillige kunde afløses. En saadan Afsløsning vilde dog ei ligefrem kunne skee efter de ovenfor nævnte Afsløsningslove, der nærmest have taget Hensyn til det Private tilkommende contractmæssigen bestemte Pligtarbejde, og det er derfor anseet nødvendigt i nærværende Lovudkast at optage en Bestemmelse desangaaende. Men da man tillige har maattet erkende, at det ikke vil være muligt uden med en vis Grad af Vilkaarlighed at bestemme Forpligtelsens Omfang, samt da det derhos synes lidet stemmende med den nyere Lovgivnings Aand at lade et saadant aldeles ubestemt Pligtarbejde bestaae, der hverken er grundet i den almindelige Lovgivning eller i contractmæssige Be-

stemmelse, men som synes kun at have sin Oprindelse i en for alle Landboere formeentlig fælles, men nu for alle dem, der boe udenfor Wildtbanen, ophævet Forpligtelse, har man fundet det rigtigst, at dette Pligtarbejde bortfalder uden nogen Godtgjørelse.

ad § 16.

Da Ret til Afsløsning af Jagten ikke vil kunne indrømmes alle Giere af de i den Kongelige Wildtbane beliggende Jorder, ligesom den ei heller vil kunne tilstaaes paa Frederiksgave og Flenstoftes Godser, vilde det formeentligen i og for sig være uundgaaeligt at optage en Bestemmelse om, at der paa disse Districter skal tilkomme vedkommende Jordbrugere Erstatning for den Skade, som de i Paragraphen nævnte Arter af Wildt maatte anrette, hvilket iøvrigt stemmer med hvad der allerede tildeels finder Sted paa den kongelige Wildtbane. Men da en saadan Bestemmelse i sig selv turde være principmæssig, har man antaget, at der ligeledes var Grund til ogsaa at udstrække den til de private Jagtdistricter. Der er herved taget Hensyn til Indholdet af det i Rentekammeret i sin Tid i Henhold til Provindstalsstænderforsamlingernes Indstillinger udarbejdede Udkast til en Wildtskadelov, ligesom det ogsaa er i Overensstemmelse med samme, naar det i Paragraphen findes bestemt, at Forpligtelsen til at erstatte saadan Skade bortfalder, saafremt vedkommende Jordbruger indrømmes Ret til selv at nedskyde Wildtet. At give et detailleret Forslag til de Regler, der maatte blive at følge ved Erstatningens Fastsættelse, anseer Ministeriet, da Bestemmelsen ikkun kan ventes at ville komme til Anvendelse i en liden Deel af Landet, for mindre nødvendigt, og der er derfor i saa Henseende alene henviist til Bestemmelserne i Forordningen af 20de Mai 1840 § 26, der afgive den nærmeste Analogie.

ad § 17.

De her foreslaaede Bestemmelser have til Hensigt at forhindre, at Wildtet skal blive aldeles ødelagt, hvilket ved Jagtrettens Overgang selv til den mindste Selveier let kan blive Tilfældet, da det navnlig aldeles ikke er at vente, at alle Grundeiere ville kunne enes om at skaane det i Ingletiden.